

KHÁRON GYERMEKEI

A TÉRKÉPEN AZ X

(6. fejezet)

– És miért ültél Romániában? – hallja Alma, és nem tudja elhinni, hogy megint egy tüntetésszervező gyűlésen ücsörög.

A lány, Eszternek hívják, Almánál alig idősebb, csillogó szemekkel néz hallgatóságára. Nemsokára sírni fog, akarja figyelmeztetni a társaságot Alma, de szerencsére mások is érzékenyek az ilyesmire. Alma nem. Ő egész egyszerűen nem bírja elviselni, ha valaki elbőgi magát a közelében. De ezt most nem ússza meg. Azonban Mária visszafogott sírása, ahogy a könnyeit nyeli, meglepő módon Almát nem kergetik az örületbe.

– Csak nyugodtan – mondja valaki a hallgatóságból, egy szakállas szervező. De Alma alig figyel rá. Eszter láthatatlan könnyeit figyeli. Csak az arc hirtelen összeránduló vonalai, az összehúzott szem, a felkapott áll, az összezsugorodó felsőtest az, ami a sírásról árulkodik. Könnyeket sehol nem lát.

Alma elképzeli, ahogy tócsába gyűl valahol belül az a sok könny. Mondjuk a cipőjében. Figyelmezteti magát, most ne, most nem kéne ennyire cinikus legyen. A lány néma, eltorzult sírása végül a tüdőben visszatartott levegőt közéjük löki. A mellkas gyors mozgásba kezd, levegőért kapkod.

A könnyekből tó lett, nem tócsa. És most fulladozik a vízében.

A hallgatóság lehajtott fejjel várakozik, csendben, csak a levegőért kapkodó lány zihálása hallatszik. A szakállas feláll, zsebkendőt hoz. Ahogy átnyújtja, a kérdezőre villantja szemét. A kiskosztümös nő, tárgyalásról ugrott be, ebédszünetről, összeszedi magát, újra nekilődül.

– Úgy értem, tudnunk kell, mivel vádoltak meg, különben nem lehet megakadályozni, hogy kitoloncoljanak Magyarországról – magyarázza. Eszter bólogat, az orrát fújja. Körülötte csupa biztató tekintet. A nő is megérteti magát, meleg hangon próbál beszélni. Amitől megint idegen lesz, hamis.

Almának rá kell gyújtania. Kilép a teraszra. A társaságot figyeli az üvegen keresztül. Eszter felszabadultan magyaráz, a kiskosztümös jegyzetel.

Hol jött át a határon, kik csempészték, mikor. Aradtól nem messze, csónakkal, egy Csernák nevű férfi mindenüket elvette. Pontosan hol? A magyar oldalon lévő legközelebbi falu nevét csak nehezen idézi föl, de az is megvan. Komoly ábrázattal hallgatják. Alma megszűri a hozzá eljutó mondatfoszlányokat. De így is összerakja, hogy a tüntetés el fog bukni. Azon töpreng, hogy ezt mikor közölje a társasággal. Pali cipelte el, mert erdélyi menekülteket akart látni. Pesti értelmiségieket is kapott, akiknek láthatóan szívügyük az, ami a határon túl történik. De az is látszik, semmi sincs a kezükben, amivel száznál több embert rá tudnának venni, hogy feliratokat lebegtetve tüntetni jöjjenek. Kifújja a füstöt a tüdejéből. Eszébe jut a tegnapi éjszaka, amikor leszopta az erdélyi fiút, ezt a Palit. Semmi extra, az akcentus is eltűnik szex közben.

A kiskosztümös nő lép ki mellé. Rágyújt, és összehúzott szemmel Almát vizsgálja.

– Te ki vagy? – kérdezi, és Alma érzi, igazából nem őt, hanem az apját ismerték föl. Alma kihúzza magát, a tekintetét elfordítja, hamutálat keres, ahová eldobhatná a csikket.

– Már itt sem vagyok – motyogja, és visszamegy a szobába. A kabátját keresi, valaki rajta ül, kihúzza alóla. Pali is föláll, indulna Alma után. A kiskosztümös nő ront be a szobába, hangja éles, arca vörös.

– Ki az isten hozta ide ezt a csajt? – kiabálja, és a többiek rémülten néznek rá.

Alma megáll, szembefordul a társasággal.

– Tudjátok, kicsoda az apja? – kérdezi az ügyvédnő fenyegetően.

Pali zavarodottan áll Alma mellett. Azt akarja kérdezni, kicsoda, de a kiskosztümös már sorolja is Alma apjának belügyes rangjait.

– Semmi közöm az apámhoz – sziszegi Alma. Már megy is, a lépcsőházban is hallatszik, ahogy bent a riadtság a plafonig csap. Az apját látja méltóságteljesen, érdeklődő arccal fölfelé lépkedni. Alma hátranéz, az ajtóra, amin át az imént kifutott. Aztán újra az apjára. Nyílik az ajtó, hallja. Pali szólítja meg, hangjában bizonytalanság. Csak az a hülye akcentusa ne volna. Nem mer hátranézni. Az apját figyelni, ahogy lépcsőfokokként közeledik, majd a fal mellé húzódik, hagyja, hogy a nyomában tolaváló rendőrök bezúduljanak a lakásba. Alma szédül. Az apját nézi, aki rezzentelenül áll, arcán ugyanaz az érdeklődő fenyegetés, mint amikor ő későn ért haza, a megengedettnél jóval később.

Meg fog ütni, suhan át az Alma agyán, és még mielőtt ettől kétségbe esne, sarkon fordul, és visszafut a lakásba. A fal mellett a tüntetés szervezői

sorakoznak, köztük Eszter is. Egy rendőr Almát is odalöki közéjük, a sorba. Alma a kiskosztümös nő tekintetét keresi, de az lehajtott fejjel áll. Vége a karrierjének, valószínűleg erre gondol. Alma meg arra, hogy az ellenzék nyert az ügyének egy képzett jogászt. Ha ugyan be nem szervezik. De akkor is.

A rendőrök leborítják a polcról a könyveket, felforgatják a bútorokat, a szokásos rutin. Mire az apja bejön a lakásba, a széthajigált könyveken cipők taposnak. Alma apja megáll a kiskosztümös nő előtt. Gúnyosan mosolyog rá, aztán bólogat, némán, ahogy szokott.

Nem vagyok rossz ember, mondta az anyjának, és elköltözött tőlük.

Alma az ablakban állt, nézte, ahogy a Csaba utcában beül az autóba, és elhajt. Integetett neki, de az apja már nem látta.

Az apja rá sem hederít Almára. A rendőrök egyesével elvezetik őket, le a lépcsőn, ki az utcára. A rabszállítóban kevés a levegő. Alma legbelülre kerül, a sarokba szorul. Az autó imbolyogva megindul, fékezéskor igyekeznek mindenki kapaszkodni. Pali elvágódik, végigesik a lábak között a padlón, egy kéz fölemelne, de ő inkább ülve marad. Nem néz Almára.

A kiskosztümös sziszegve beszél a második kanyar után. Alig hallani. Gyors mondatokban osztogatja a tanácsait, Alma is fülel, de szándékosan úgy alakítják, hogy ő ne hallhassa. Ezek szerint a belső hely is azért jutott neki, mert máris megpróbálják kizárni maguk közül. Csak foszlányokat kap el, a nő tagadásra biztat mindenkit, vagy inkább hallgatásra. Ne mondjon senki semmit.

– Nem én voltam – mondja Alma, és egy pillanatra megállítja a sugdolózást.

– Kisanyám, ne erőlködj! – mondja neki a kiskosztümös. – Hányok tőled is, meg az apádtól is. Ismerem a fajtádat!

Végre nem suttog, nyugtázza Alma, tehát megnyugodott valamennyire. A támadást készíti elő, így védekezne. És valóban, a többiek is felmerik emelni végre a fejüket a gubbasztásból. Némelyikük kíváncsian, mások lesajnálóan nézik a sarokba szorult Almát. A lány ismeri valamennyit. Sok ilyen arcot látott, nevetnénekje támad. Az egyik fiút korábban sírni látta, ahogy beültették a rabszállítóba. Mit fog mondani a szüleinek, még maga sem tudja, egyelőre a bögést választja. A szakállas férfi lelkes, álmodozó, könyvtárak mélyéről származik, és a jó ügyet szolgálja. Ez is egy jó ügy, győzködi magát Alma. Eszter néma sírását próbálja felfedezni a kocsiban. De csak az apró ablakon beszökkenő fénypásmában ülő kimerült lányt látja, akit Eszternek hívnak. Középen ül, a fény éppen ráesik, mint egy fősze-

replőre. A kocsi zökkenéseire, a kanyarokra az ő teste még inkább kiszolgáltatottan felel, kétfelől tartják. Alma csak őt nézi. Mindenki más eltűnik mellőlük, ketten ülnek a rabszállítóban. Eszter is észreveszi, és végre Almára néz.

Ekkor valaki megüti Almat. A szakállas felháborodottan kiált rá. Alma bénító sajgást érez a tarkóján, ahová az erőtlen ütést mérték. Lefogják a fiút, aki nem fog tudni elszámolni szüleinek a rendőrségi ügygel. Alma mosolyogna, ha tudna, de amúgy sem akarja elmondani nekik, hogy ha komoly ügyet akartak volna belőle faragni, nem egy kocsiba zsuppolták volna be őket. Holnap mindenkit kiengednek, szeretné közölni velük, de akkor elrontaná a saját örömét. Mindenkit, kivéve persze Esztert. Alma pedig eldönti, hogy ez így nincsen jól. Pont akkor, amikor az autó fékezve megáll. Nyílik az ajtó, a bevágó, éles fényben Alma újra az apja körvonalát pillantja meg. Mire hozzászokik a szeme, addigra már biztosan tudja, hogy hiába reménykedett. Az apja biztosra akar menni, hogy többé nem keveredik ezeknek a társaságába, ezért őt ott azonnal elengedik, hadd higgyék azt, tényleg ő köpte be a gyűlés helyszínét, időpontját. Alma a megtépázott csoportra néz. A szájában a korábban szétáradt vér íze, ahogy az ütéstől elharapta a nyelvét. Gondosan szivárog. Ilyen a jó vér. Az apa a lánya mellé áll, hogy a kiskosztümös is megjegyezze ezt, egy életre.

Ő az én vérem. Nem tehetitek tönkre. Még akkor is, ha ezt Alma nem akarja, ha nem akar szóba állni velem. Az nem tartozik rátok. A látszat számít.

A csoportot elvezetik. Alma az apjára néz.

– Elmehtek? – kérdezi tettetett csodálkozással.

Az apa, ötven és hatvan körüli, barna, szálkás férfi, fogpiszkálót forgat a fogai között, majd a földre köpi.

Alma az ablakban áll, a Csaba utcát nézi. A pillanat, mielőtt az apa beülne a rá várakozó autóba. Alma keze a magasban, intésre kész. Tudja, hogy az apja föl fog nézni, mindig fölnéz, amikor munkába megy. Alma tudja.

– Na, mi az, nem tetszik a főnöknek, hogy apuci lánya félrekúr? – kérdezi, nem a saját szavai, olyankor jönnek, ha az apjával kell beszélnie.

A férfi kézfejjel szájon vágja a lányát. Alma szemébe ugrik a haja, ahogy megtántorodik az ütéstől. Érezné a vér ízét, ha már eddig is nem érezte volna. Össze kellene számolnia, dönti el, hányan pofozták meg, ütötték meg az elmúlt napokban. És tenni ellene valamit. Reméli, hogy mire félresöpri a haját a szeméből, az apja is eltűnik, de persze, naivság, dőreség reményked-

ni, ráadásul a rendőrség hátsó udvarán. Innen még ki is kell jutni valahogy. Semmi nem megy egyedül, apuci kell hozzá.

Alma Esztert látja, nem az apját, ahogy félresepri a haját. Látja, ahogy az épület gyomrában különválasztják a csoporttól. Nincs ideje elbúcsúzni pártfogóitól, a kiskosztümös tanácsait is elfelejti, ahogy viszik. Kétségbeesik. Ha minden jól megy, három nap múlva már otthon lesz, vigasztalhatná magát, ha az otthon valóban otthon volna. Hang nélkül sír, könnyei sincsenek. Alma közléről nézi, ott van vele a szobában. Megígérem, hogy segítek, hallja önmagát. De az egész csak addig tart, míg érzi a vér ízét, ahogy a nyállal eltűnik. Újra az udvaron találja magát.

– Kikísérsz, vagy maradjak? – mondja az apjának.

A kapuban az apja utánanyúl, mondana valamit. A szeretetről? Alma nem tud rögtön dönteni. Az apját látja, ahogy egyből autóba száll a Csaba utcában.

Nem néz vissza.

A taxi a szerkesztőség előtt teszi ki. Alma egyenesen a mellékhelyiségbe megy, háyni. Az egész napja a csészében landol. A gyomorsav a felszakadt ajkát marja. Öblít, vizet enged rá. A tükröt kihagyja.

Az asztala merő papírkupac, koszos csésze, hajgumik, a fiókjában, senki sem tudja, gondosan becsomagolva egy használt tampon, eldobásra vár. Alma mindent a papírkosárba söpör. Arra nem számít, a szeméthalom alatt az asztal lapja is ragad a kosztól. Papírzsebkendővel szétmázolja. Kinyitja a fiókját, beletúr.

– Leadtad az anyagod? – áll meg mellette Zolika. A hangja elárulja, pontosan tudja, hogy Alma nem írta még meg, és ma nem is fogja megírni. Alma fújtat, ne fárassz arccal néz rá a kollégára, és a kezében lógó szendvicseért nyúl. A srác ellenkezés nélkül engedi el.

– Adj egy térképet! – mondja neki Alma tele szájjal, és Zolika már indul is. Olyan gyorsan térül, hogy Almának ideje sincs lenyelni az utolsó falatot. Kettőt is hoz.

– Megírtam helyetted – mondja a srác, de Alma nem figyel rá, a kitérített térképen keresgél.

– Hol a fenében van Arad? – és Zolika ujjá máris megmutatja. Alma fölneéz rá. Zolika idétlenül mosolyog. Egyszer le kéne már szopnia, annyiszor kihúzta a szarból. De most sem telik egy puszinnál többre, a pattanásos arcára.

– Ne haragudj, menstruálok – mondja szeretettel neki.

Zolikának ez egy hétig elég. A bizalmas dolgok hozzák izgalomba.

Úgyhogy a srác boldogan elhelyezi Alma íróasztalán a gyönyörűen gépelt cikket. Épp időben, mert a főszerkesztő kirobog a szobájából, feljűk tart. Alma beikszeli az Arad melletti határsávot, elteszi a térképet a fiókba. Zolika elhúz a saját asztalához, és lesütött szemmel hallgatózik.

A főnök, ötven és hatvan közötti, bizalmi állás, én vagyok az atyaúristen pózban tenyerel Alma asztalára. A lány fölveszi a cikket, az orra elé tolja. A főnök kikapja a kezéből, malacszemével gyűlölködve néz rá.

– Örömet okozna, kisasszony, ha felmondana, és elhúzna végre innen a piczába – szótagolja. Alma agyvérzésre tippel, valamikor az ötvenes évei előttre. Alma úgy tesz, mint aki komolyan megfontolja, majd savanyú képet vág.

– Nem tehetem, az apám megölne – mondja bánatosan.

Alma újabb agyvérzésre saccol. Persze, rosszul, a bizalmi állás nem engedi, hogy egy ócska sztrók elvigye.

A főnök megnézi magának a felkuncogó Zolikát, majd szó nélkül visszagurul az irodájába. Alma átköltözik Zolika asztalához. Már mondja is, mi kéne neki.

– Kamera? – kérdezi elképedve a fiú.

– Az a kicsi – bólogat Alma. Az iroda felé néz. Suttogva könyörög, ez izgalomba hozza a fiút. – Két nap.

Zolika bólint, már megy is. Elnyeli a főnök ajtaja. Almának van ideje eldobni a használt tampon. A térképet kiteríti, túl nagy, sosem tudott térképekkel bánni. A másik példány kisebbnek tűnik, és valóban, kezelni is egyszerűbb. Bejelöli azon is az átkelőhelyet, majd a táskájába süllyeszti.

Zolika érkezik vigyorogva. Kimennek a mosdóba, hogy senki se lássa, ahogy Alma elsüllyeszti a táská mélyén az apró Panasonic kamerát. Németből hozta a főnök, hallja Zolika cinikus hangját. Aztán ahogy ott állnak, a női mosdóban, Zolika mintha megint reménykedne. Alma tudja, mit kell ilyenkor neki mondani.

– Kimennél, Zolikám, magamhoz kell nyúljak.

Működik, persze, nem kérdés.

Alma a vécékagylón ücsörög, és arra gondol, mára ez volt az utolsó mondata, mert érzi, lassan kiürül. Azután eszébe jut, hogy kár fogadkoznia, mert egy óra múlva indul a vonatja. Amikor lehúzza a vécét, a lezúduló víz hangjának sietős hörgése eszébe juttatja Eszter száraz sírását, és végre megérti. Nem Eszternek akar segíteni, hanem egyszer és mindenkorra bebizonyítani, ő is ér valamit. Elhossa azt a kurva videót odaátról, ami százezer embert fog kivinni az utcára. Majdnem elhányja magát a fennköltségtől, ha már

nem hányt volna félórával korábban. Zolika szendvicséért pedig igazán nagy kár volna.

Pár órával később, amikor ő már a keleti részekbe tartó vonatok egyikén zötyög, az apja nyit be a szerkesztőségbe. Csak a főszerket találja ott, mindenki hazament már, a lap a nyomdában.

– Á, Kozma elvtárs – mondja neki a tiszt. – Hogy vagyunk?

A főszerkesztő a kezét tördelve kíséri Alma asztalához a ritka vendéget. Végignézi, ahogy az ezredes úr beletúr a fiókba, mindenféle kacat közül kihalássza és elteszi a nagytérképet. Nem mer szólni, hogy nem Kozmának, hanem Kovács elvtársnak hívják. Inkább arról beszél, milyen jó munkaerő Alma.